

TIMELESS

Ο ΝΤΙΕΓΚΟ ΚΑΙ ΟΙ
ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΑΠΕΡΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ARMANT ΜΠΑΛΤΑΖΑΡ

1890

1764

1984

9

2335

2245

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ένας κόσμος από την αρχή

Οι δύο πιο
σημαντικές μέρες
στη ζωή σου είναι
η μέρα που γεννιέσαι
και η μέρα
που ανακαλύπτεις
το γιατί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Όνειρο πτήσης

Την ημέρα των δέκατων τρίτων γενεθλίων του, ο Ντιέγκο Ριμπέρα είδε φευγαλέα το μέλλον του μέσα από ένα όνειρο. Ήταν ένα όνειρο που είχε ξαναδεί, ένα όνειρο που φοβόταν, και που ξεκινούσε πάντα με τον πατέρα του να τον φωνάζει μέσα από το σκοτάδι.

«Ντιέγκο. Χρειαζόμαστε κι άλλο φως».

Η φωνή του Σαντιάγο αντήχησε μέσα στο αχανές εργαστήριο. Έστεκε ψηλά στη γαλάζια σκαλωσιά, ανάμεσα στα πελώρια ρομπότ που περιστοίχιζαν τον χώρο. Κρατούσε ένα γαλλικό κλειδί μεγάλο σαν το μπράτσο του και ήταν ριψοκίνδυνα σκυμμένος πάνω από τα γεμάτα γράσο γρανάζια ενός γιγάντιου ώμου. Το κεφάλι, τα χέρια και τα πόδια του ρομπότ ήταν σπαρμένα στο πάτωμα, άλλο λιγότερο και άλλο περισσότερο ολοκληρωμένο.

Ο Ντιέγκο καθόταν σε ένα σκαμνί και κοιτούσε το τεράστιο μάτι του ρομποτί πάνω στον κεντρικό πάγκο. Μελετούσε τις γεωμετρικές ιδιαιτερότητες της ίριδάς του. Λειτουργούσε σαν διάφραγμα κάμερας της Μέσης Εποχής. Ο Ντιέγκο φανταζόταν τα μεταλλικά ελάσματα να ανοίγουν σαν πέταλα λουλουδιού. Φανταζόταν πώς θα πυροδοτούνταν τα μικροσκοπικά έμβολα το ένα μετά το άλλο, πώς θα συνδέονταν με τους επεξεργαστές αιμού. Ήταν σαν να *ήξερε* πώς θα λειτουργούσαν οι μηχανισμοί, σαν να αισθανόταν τον σκοπό τους. Αναρωτήθηκε αν αυτό ήταν που ένιωθε κι ο πατέρας του.

Όλοι στο Νέο Σικάγο θεωρούσαν τον Σαντιάγο ιδιοφυΐα: τον σπουδαιότερο νου της νέας εποχής. Ήταν ένας εφευρέτης, ένας οραματιστής. Κάποιοι τον είχαν αποκαλέσει ακόμα και τσαρλατάνο, ισχυρίζονταν πως οι δημιουργίες του ήταν τόσο μεγαλοφυνείς που δεν μπορεί παρά να κρυβόταν κάποιο τέχνασμα ή απάτη από πίσω τους – δεν είχαν δει όμως όλοι αυτοί ποτέ τον Σαντιάγο απορροφημένο από το έργο του.

«Με άκουσες, Ντιέγκο;»

«Ναι, μπαμπά, συγγνώμη». Ο Ντιέγκο σηκώθηκε από το σκαμνί.

Την ίδια στιγμή βρέθηκε να στέκεται σε ένα από τα πανύψηλα παράθυρα του εργαστηρίου.

Είχε μετακινηθεί χωρίς να κουνήσει.

Ονειρεύομαι, σκέφτηκε σαν σε παραζάλη. Οι άκρες των ματιών του κολυμπούσαν στο σκοτάδι.

Τράβηξε στην άκρη τις βαριές κουρτίνες. Δυνατό φως της μέρας ξεχύθηκε στο δωμάτιο.

«Φτάνει τόσο;» ρώτησε κοιτώντας πίσω.

Καμία απάντηση.

«Μπαμπά;»

Ο Ντιέγκο γύρισε. Βρέθηκε και πάλι στη μέση του δωματίου...

Μόνο που ο μπαμπάς του είχε χαθεί. Το ίδιο και το ρομπότ που έφτιαχνε. Κι όλα τα υπόλοιπα μαζί τους. Καμία σκαλωσιά δεν υπήρχε και το πάτωμα του εργαστηρίου ήταν άδειο.

Εκτός από το τραπέζι όπου καθόταν ο Ντιέγκο. Το μάτι του ρομπότ είχε κι αυτό εξαφανιστεί, τώρα όμως κάτι πολύ πιο ενδιαφέρον είχε κάνει την εμφάνισή του στη θέση του, αστράφτοντας στο χρυσαφένιο φως του ήλιου.

Μια σανίδα βαρύτητας. Πάνω από ενάμισι μέτρο σε μήκος, φτιαγμένη από ξύλο σημύδας, Κέβλαρ και χρώμιο, ήταν στολισμένη με κόκκινες και άσπρες ρίγες. Ο φορητός εξοπλισμός ατμού και τα γάντια πλοήγησης βρίσκονταν δίπλα της. Από όλες τις θαυμαστές εφευρέσεις του πατέρα του, η αγαπημένη του Ντιέγκο ήταν οι σανίδες βαρύτητας. Είχαν πετάξει πολλές φορές με αυτές μαζί με τον φίλο του τον Πίτι γύρω από το εργαστήρι.

Κι όμως, το θέαμα της σανίδας τον πλημμύρισε ανησυχία: το είχε ξαναδεί αυτό το όνειρο.

Η σανίδα εμφανιζόταν πάντα αμέσως μετά την εξαφάνιση του μπαμπά του.

Κάτι επικίνδυνο υπήρχε εδώ, κάτι που δεν μπορούσε να διακρίνει ξεκάθαρα.

«Ντιέγκο».

«Μπαμπά;» Ο Ντιέγκο κοίταξε στις σκιές. Δεν είχε ακουστεί όμως σαν τον πατέρα του. «Ποιος είναι εκεί;»

Η ανησυχία άδραχνε όλο και περισσότερο την κοιλιά του. Μπορεί να ήταν όνειρο, η αίσθηση του φόβου που ένιωθε όμως ήταν κάτι παραπάνω από αληθινή.

Ξεχώρισε μια σιλουέτα στο σκοτεινό σημείο ανάμεσα σε δυο παράθυρα. Η μορφή πρόβαλε στο φως της μέρας. Δεν ήταν του πατέρα του. Πιο κοντή. Κορίτσι; Δύσκολο να καταλάβει. Φορούσε χοντρά προστατευτικά γυαλιά και κασκέτο αεροπόρου. Έδειχνε περίπου στην ηλικία του.

«Ποια είσαι;» ρώτησε ο Ντιέγκο.

Το κορίτσι έστεκε ακίνητο. Όταν μίλησε ξανά, το στόμα της δε σάλεψε και η φωνή της αντήχησε μες στο μυαλό του.

Πέτα.

Κι ύστερα εξαφανίστηκε.

Μια ριπή ανέμου.

Ο Ντιέγκο στράφηκε απότομα και είδε το κορίτσι να πηδά έξω από το παράθυρο.

«Όχι, μη!» Έτρεξε ξοπίσω της. Κοίταξε τον πολύβουο δρόμο δέκα πατώματα πιο κάτω, το κορίτσι όμως δεν κειτόταν τσακισμένο στις ράγες του τρένου, ούτε επέπλεε ανάσκελα στο κανάλι. Αντίθετα, πετούσε σαν βολίδα στον αέρα, πάνω στη δική της σανίδα βαρύτητας.

Πέτα!

Η φωνή ηχούσε επιτακτική μες στο μυαλό του. Έπρεπε να κινηθεί. Έπρεπε να δράσει.

Άρπαξε από τον πάγκο τη σανίδα βαρύτητας. Πέρασε τον εξοπλισμό ατμού στους ώμους. Το βάρος του μπρούτζινου καυστήρα και του μετατροπέα πίεσης τον έκανε να χάσει λίγο την ισορροπία του, κατάφερε όμως να σταθεί στα πόδια του και να τρέξει προς το παράθυρο. Φόρεσε τα χοντρά δερμάτινα γάντια – γεμάτα κουμπιά και ενωμένα με τον εξοπλισμό με λεπτούς σωλήνες. Σύνδεσε τον ρυθμιστή μέτρησης ισχύος, ανέβασε διακόπτες, άκουσε τον γνώριμο συριγμό καθώς ο καυστήρας έπαιρνε μπροστά–

Και βρέθηκε να πηδά στον ουρανό.

Ο άνεμος στροβιλιζόταν γύρω του. Παράθυρα περνούσαν θολά από δίπλα του. Ο Ντιέγκο όρμησε προς τον δρόμο, κράτησε όμως σταθερά με τα δυο του χέρια τη σανίδα και την πέρασε κάτω από τα πόδια. Πάτησε έναν διακόπτη στα γάντια, ενεργοποίησε τις μαγνητικές ασφάλειες και οι μπότες σταθεροποιήθηκαν στη θέση τους. Τα γεμάτα κόσμο πεζοδρόμια τον πλησίαζαν ορμητικά. Πάτησε με δύναμη τα πόδια, μετατόπισε το βάρος του καθώς το έδαφος ερχόταν όλο και πιο κοντά...

Η τουρμπίνα ατμού στρίγκλισε στο μέγιστο της ισχύος, η σανίδα βούτηξε στον αέρα και ύστερα τινάχτηκε μπροστά γλιστρώντας πάνω από τις τέντες των καταστημάτων και τα ψηλά καπέλα των κυριών της Εποχής του Ατμού.

Ο Ντιέγκο πήρε επιτέλους μια ανάσα, με το πρόσωπό του να λούζεται από την αύρα. Ναι! Ένιωθε την έξαψη να

σπιθοβολά μέσα του καθώς πετούσε στον αέρα, μια αίσθηση που λαχταρούσε όλη του τη ζωή, που ήξερε πως κυλούσε στο αίμα του.

Πίεσε τη σανίδα κόντρα στον άνεμο, γέρνοντας πότε εδώ και πότε εκεί. Αισθανόταν το ίδιο φυσιολογικά σαν να περπατούσε, απλά έτσι ήταν πολύ πιο συναρπαστικά.

Πετούσε με ταχύτητα πάνω από το Νέο Σικάγο, τα κανάλια και τις ράγες που έπηζαν από την πρωινή κίνηση των ατμόπλοιων και των τρόλεϊ, τα πεζοδρόμια τα γεμάτα παλτό, δερμάτινους χιτώνες και φίνες κάπες, έναν κόσμο πλημμυρισμένο από χρώμα και ήχο, οσμές περιττωμάτων αλόγου και λιπαντικού μηχανής, ψητού καλαμποκιού από καρότσια πλανόδιων και θάλασσας. Πέρα μακριά τα σύννεφα του καπνού από τα μεγάλα ατμόπλοια και τα ρομπότ του λιμανιού έβαφαν χρυσή την ανατολή.

Εντόπισε το κορίτσι μπροστά του να σκίζει τον ουρανό. Έπρεπε να την προφτάσει πριν είναι πολύ αργά. Δεν ήξερε γιατί, απλά ήξερε πως έπρεπε να το κάνει. Είχε κάποια σχέση με τον χρόνο, σκέφτηκε. Όλα είχαν σχέση με τον χρόνο που κυλούσε μπροστά ή πίσω μέσα σε τούτο τον κόσμο, μόνο που στο όνειρο αυτό...

Ο χρόνος στέρευε.

Ο Ντιέγκο ήταν ο άνεμος. Ήταν ο ουρανός. Ένωθε ανάλαφρος σαν τον αέρα και ήξερε πως αυτό ήταν το μόνο που ήθελε, όπως η μητέρα του. Να πετά ελεύθερος.

Είδε ξανά το κορίτσι να στρίβει στην επόμενη γωνία. Το ακολούθησε παίρνοντας τόσο απότομα τη στροφή που ο ώμος του χτύπησε στον πέτρινο τοίχο του κτιρίου· κατάφερε όμως να την πλησιάσει περισσότερο.

Αν κατάφερνε να τη φτάσει, μπορούσε να τραβίξει τον κεντρικό σωλήνα του εξοπλισμού της και να απενεργοποιήσει τη σανίδα. Μπορούσε να την οδηγήσει στο κανάλι, όπου θα ήταν ασφαλής.

Ασφαλής από τι;

Δεν ήξερε.

Έστριψαν ξανά απότομα σε μια μεγάλη πλατεία που απλωνόταν γύρω από το Δημαρχείο. Ήταν ένας μεγαλόπρεπος πύργος, μείγμα Πρεσβύτερης και Μέσης αρχιτεκτονικής, ενώ η πλατεία αποτελούνταν από μια σειρά από μονοπάτια που έπλεαν πάνω στο νερό, με συντριβάνια να σχηματίζουν περίτεχνα μοτίβα.

Ο Ντιέγκο ξαφνιάστηκε όταν είδε την πλατεία γεμάτη ανθρώπους, πλήθος ολόκληρο.

Όλο και περισσότεροι κατέφταναν από κάθε πλευρά, κι όλοι τους κοιτούσαν ψηλά και έδειχναν.

Κάτι άλλαξε όμως τότε: τα γεμάτα δέος επιφωνήματα έδωσαν τη θέση τους σε φωνές ανησυχίας. Όσοι δεν έδειχναν προς τον ουρανό σκουντούσαν ο ένας τον άλλον προσπαθώντας να φύγουν.

Ο Ντιέγκο κοίταξε γύρω του να βρει το κορίτσι, μα δε φαινόταν πουθενά. Είχε εξαφανιστεί.

A. Blum © 2018

Οι φωνές από κάτω μετατράπηκαν σε ουρλιαχτά τρόμου. Πανικού. Ο ένας έριχνε κάτω τον άλλο στην προσπάθειά του να ξεφύγει. Ο Ντιέγκο ακολούθησε τα δάχτυλα που έδεχναν το μεγάλο ρολόι στην κορυφή του Δημαρχείου, που λαμπύριζε στον πρωινό ήλιο.

Στην αρχή σκέφτηκε πως το ρολόι πρέπει να είχε χαλάσει, αφού έμοιαζαν να λείπουν οι δείκτες. Εξακολουθούσαν να γίνονται πού και πού σεισμοί εξαιτίας των νέων ριγημάτων στα σημεία που ο φλοιός της Γης είχε ξαναενωθεί, αλλά δεν έφταιγε αυτό. Οι δείκτες ήταν ακόμη στη θέση τους· απλά γυρνούσαν τόσο γρήγορα που είχαν γίνει σχεδόν αόρατοι.

Και γυρνούσαν προς τα πίσω.

Το θέαμα έκανε την όραση του Ντιέγκο να θολώσει. Αναγκάστηκε να σκύψει και να κρατηθεί από τα πλάγια της σανίδας για να διατηρήσει την ισορροπία του.

Κι όταν το έκανε, είδε την άδεια πλατεία. Όλοι εκείνοι οι άνθρωποι είχαν χαθεί.

Κανείς δεν υπήρχε ούτε στους γύρω δρόμους. Τα κανάλια και οι ράγες ήταν άδεια, κανένα αεροπλοίο δεν πέταγε στον ουρανό, από κανένα ατμόπλοιο στο λιμάνι δεν έβγαινε πα καπνός.

Ήταν όλα τόσο ήσυχα. Η ανάσα του Ντιέγκο αντιχούσε μες στο κεφάλι του. Ο μοναδικός άλλος ήχος ήταν το μур-μυρητό των δεικτών του ρολογιού.

Η σανίδα του άρχισε να δονείται. Τα κτίρια άρχισαν να τρέμουν. Οι δείκτες ξαφνικά πάγωσαν και ο κόσμος φάνηκε να σταματά απότομα. Ακόμα και ο Ντιέγκο, η ανάσα στον λαιμό του, η σανίδα στον αέρα—

Κι ύστερα ο κόσμος άρχισε να βρυχάται.

Ο Ντιέγκο έφυγε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Νερό και στάχτη στροβιλίζονταν πίσω του, όλο και πιο κοντά. Σκάφη και τρόλεϊ εκτοξεύονταν σαν ρουκέτες στον αέρα, παρασυρμένα από την ορμή της έκρηξης. Ο ουρανός σκοτείνιασε, σύννεφα και σκόνη τον κατάπιαν. Ο Ντιέγκο έχασε από τα μάτια του τον ορίζοντα, τα κτίρια και...

Μια φωνή πλανήθηκε μέσα από τον άνεμο, προφέροντας μια λέξη μόνο, που ήχησε σαν να ερχόταν από χίλια μίλια μακριά.

«Μπροστά».

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ. ΟΧΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ.

Η Χρονική Σύγκρουση ήρθε από κάπου πέρα από τα αστέρια, ένα κοσμικό γεγονός που κατακερμάτισε χώρο και χρόνο, σκίζοντας τη Γη και αναμορφώνοντάς τη σε κάτι εντελώς καινούριο. Αυτός είναι ο κόσμος όπου γεννήθηκε ο Ντιέγκο Ριμπέρα. Το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον συνυπάρχουν ταυτόχρονα. Πέρα από κάθε χρονικό όριο. Στο Νέο Σικάγο, οι διάδρομοι του Γυμνασίου του Ντιέγκο είναι γεμάτοι από παιδιά όλων των ιστορικών εποχών και πολιτισμών, από όλο τον κόσμο. Τα κομμάτια δεν ταιριάζουν πάντοτε καλά μεταξύ τους, αλλά αυτός είναι ο κόσμος του και τον αγαπάει. Υπάρχουν όμως και εκείνοι που δε συμμερίζονται την αγάπη του.

Στα δέκατα τρίτα γενέθλιά του, ο Ντιέγκο μαθαίνει για ένα ιδιαίτερο χάρισμα που διαθέτει: ένα μυστικό που αποτελεί μέρος κάτι πολύ πιο μεγάλου, που ο ίδιος δεν μπορεί να καταλάβει. Κι όταν ο πατέρας του, κορυφαίος μηχανικός της νέας εποχής, αιχμαλωτίζεται από τους Ετέρνους, ο Ντιέγκο πρέπει να τον σώσει και να εμποδίσει τη μοχθηρή αυτή ομάδα να διαταράξει την εύθραυστη ειρήνη που έχει διαμορφωθεί ανάμεσα στους ανθρώπους.

**Ο κινηματογράφος σε βιβλίο...
Το Χόλιγουντ συναντά τη λογοτεχνία
από την αντίστροφη...**

ISBN:978-618-03-1287-4

9 786180 312874

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81287